

דף יז.

עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד הי"א

כָּל שְׁטֵמָאָתוֹ וְשַׁעוּרוֹ שְׁוִין מְצֻטְרְפִין זֶה עִם זֶה. הָיוּ
 טְמֵאָתָן שְׁוִין אֲבָל לֹא שַׁעוּרָן. שַׁעוּרָן אֲבָל לֹא טְמֵאָתָן
 אֵין מְצֻטְרְפִין וְאֶפְלוּ לְטֵמָא כַּקַּל שֶׁבְשִׁנְיָהֶן. כִּיצַד טְמֵאָתוֹ
 וְלֹא שַׁעוּרוֹ. כְּגוֹן בְּשֵׁר הַמֵּת וְרֶקֶב שָׁלוֹ. שַׁעוּרוֹ וְלֹא
 טְמֵאָתוֹ כְּגוֹן בְּשֵׁר הַמֵּת וּבְשֵׁר הַנְּבֵלָה. וְאֵין צָרִיף לֹאמַר
 שְׁאֵם לֹא הָיוּ שְׁוִים לֹא בְשַׁעוּר וְלֹא בְטְמֵאָה כְּגוֹן בְּשֵׁר
 נְבֵלָה וּבְשֵׁר הַשָּׂרֵץ שְׁאֵין מְצֻטְרְפִין:

עין משפט ב.ג.

הרמב"ם הל' מאכלות אפורות פ"ב ה"ז

עיינ לעיל דף טז: עין משפט ב

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ד ה"ז

דֵּם הַשָּׂרֵץ כְּבָשָׂרוֹ וּמְצֻטְרָף לְכַעֲדָשָׁה הַכֹּל זְמַן שֶׁהוּא
 מְחֻבָּר בְּבָשָׂר:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' טומאת מת פ"ד ה"י

רְבִיעִית דָּם שֶׁנִּשְׁפָּף בְּאוֹר טָאָם קָרַשׁ אוֹ שֶׁהָיָה בְּמָקוֹם
 אֲשֶׁבֶרֶן וְהוּא הַמָּקוֹם הַנְּמוּן כְּמוֹ גִּמְא וְהָאֵהִיל הַמְּאֵהִיל

ח. כסף משנה דם השרץ כבשרו ומצטרף בכעדשה. משנה פ"ד דמעילה (דף נ"ד שהוא
 י"ז): ומ"ש כל זמן שהוא מחובר בבשר. שם בגמרא אמר רב חנין וכו' ומפרש רבינו
 דהיינו לומר דדוקא בעוד הדם בשרץ אבל אם פירש הדם מן השרץ אינו מצטרף:

ט. כסף משנה רביעית דם שנשפך באור וכו' עד שכל הבלוע שאינו יכול לצאת טהור. משנה
 בפ"ג דאהלות (משנה ג') וכתב הרא"ש נשפך על האסקופה והיא קטפרס בין מה שיש

עַל מְקַצְתּוֹ נְטֵמָא. נִשְׁפָּךְ עַל הָאֶסְקָפָה בַּמּוֹרֵד בֵּין לְפָנִים
 בֵּין לְחוּץ הַבַּיִת טְהוֹר. שְׁהָרִי לֹא נָח הַדָּם עַל הָאֶסְקָפָה.
 וְאִם הִיָּתָה הָאֶסְקָפָה אֲשַׁבְּרֵן אוֹ שְׁקַרְשׁ הַדָּם עָלֶיהָ הַבַּיִת
 טֵמֵא. רְבִיעִית דָּם שְׁנֹבְלָעָה בְּכֶסוּת אִם מִתְּכַבֵּסֶת וְיִוָּצְאָה
 מִמֶּנּוּ רְבִיעִית דָּם הָרִי זֶה הַכֶּסוּת מִתְּטַמְּאָה בְּמַגָּע וּבְמִשָּׂא
 וּבְאֵהָל וְאִם לָאוּ אֵינָה מִתְּטַמְּאָה בְּאֵהָל וְהָרִי הִיא כְּכֶסוּת
 שְׁנֹגְעָה בְּמֵת שְׁכָל הַבְּלוּעַ שְׁאִינוֹ יָכוֹל לְצִאת טְהוֹר. כִּי־צַד
 מְשַׁעְרִין אוֹתָהּ. מְכַבֵּסִין אוֹתָהּ בְּמִים וּמְבִיא מִים כְּמִדְתָּן
 וְנוֹתֵן לְתוֹכָן רְבִיעִית דָּם אִם הִיא מְרֵאִיָּהּן שְׁוֵה אוֹ שְׁהִיא
 מִי הַכְּבוֹס אָדָם יוֹתֵר מִמֵּי הַמְּזֹג בְּיָדוּעַ שְׁיִצָּא מִמֶּנָּה
 רְבִיעִית:

דף יז:

עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד ה"י

הָאֶגוֹז וְהַתְּמָרִים וְהַשֶּׁקֶד הַמְתַּקְרָקְשִׁים מִשְׁתַּעְרִין כְּמוֹת
 שְׁהֵן:

מן האסקופה תחת תקרת הבית בין מה שיש ממנה לחוץ כולה מקום מדרון והדם נשפך
 על כולה נמצא מקצתו תחת האהל ומקצתו חוץ לאהל הבית טהור דאין קטפרס חיבור
 אבל אם היה הדם מונח בגומא ומקצתו מבפנים הבית טמא: כתב הראב"ד נשפך על
 האסקופה וכו' א"א זו המשנה קשה עלי וכו'. ואני אומר שמה שפירש במשנה נכון הוא
 אך מה שהקשה על התוספתא יש לתמוה דהא מסיים בה חזרו לומר קטפרס בין מבפנים
 בין מבחוץ הבית טהור וצריך לומר דטעמא דמשנה ראשונה אתא לפרושי: כיצד משערין
 אותה וכו'. תוספתא פרק ד' דאהלות ואיתא בנדה פרק האשה:

י. כסף משנה האגוז והתמרים וכו'. תוספתא פרק רביעי דטבול יום ופירשה ר"ש שם בפרק
 ב':

עין משפט ב

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ח ה"ג

הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר וְצָרִיד שֶׁל מְנַחֲוֹת הַיָּיִן הֵן כְּרֵאשׁוֹן
 לְטִמְאָה וּמוֹנִין בָּהֶן רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי לְפִיכָךְ מְטַמְּאִין אֶת
 הַיָּיִן בְּכַבִּיצָה. וְאֵין הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר מְצַטְרְפִין אֶף עַל פִּי
 שְׂשֻׁעוֹרָן שָׁוָה בְּכַבִּיצָה הוֹאִיל וְטִמְאַת הַיָּיִן מִדְּבָרֵיהֶן.
 אֲבָל שְׂאֵר הָאֹכְלִין מְצַטְרְפִין שְׂאֵין אֲכָלִים טִמְאִין
 מְטַמְּאִין אֶת הַיָּיִן עַד שִׁיְהִיו כְּבִיצָה:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח ה"א

וְהַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה לְכַזִּית ל'. וְכָל
 הַפְּגוּלִים וְהַנוֹתְרִין מְצַטְרְפִין:

ב. כסף משנה הפיגול והנותר וכו'. בסוף פסחים (דף ק"כ) תנן הפיגול והנותר מטמאים את הידים ובסוף פ"ד דמעילה (דף י"ז) תנן שהפיגול והנותר אינן מצטרפין לטומאת ידים מפני שהיא מדרבנן. ומ"ש אבל שאר אוכלין מצטרפים. שם במשנה כל האוכלים מצטרפים זה עם זה לפסול את הגויה בכחצי פרס. ומ"ש וצריד של מנחות. בפ"ב דחולין (דף ל"ז) בעיא דלא איפשיטא ובפרק המנחות והנסכים (דף ק"ב ע"ב) אמרו דלא מיבעיא ליה אלא מדאורייתא דאילו מדרבנן פשיטא ליה דמונין ראשון ושני ופירש"י צריד של מנחות קורטי קמח הצרוד במנחה ואין שמן נכנס לתוכו וקי"ל חיבת הקדש מכשרת מונים בו ראשון ושני כלומר אם נטמא מטמא אחרים או לא. ומ"ש ששיעורן בכביצה. בסוף פסחים איכא מ"ד ששיעור פיגול ונותר לטמא את הידים הוי בכזית ואיכא מ"ד דהוי בכביצה. ופסק בה רבינו להקל בדרבנן: כתב הראב"ד כמה דבריו מבולבלים ומה ענין ערבוב צריד של מנחות וכו' ולדעת רבינו י"ל דסמך אההיא דפרק המנחות והנסכים שכתבתי בסמוך מדרבנן פשיטא ליה דמונים בו ראשון ושני:

ג. כסף משנה ומ"ש והפגול והנותר מצטרפים זה עם זה לכזית. בפ"ד דמעילה (דף י"ז). במשנה הפגול והנותר אין מצטרפין (זה עם זה) ובגמרא אמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא לטומאת ידים מדרבנן היא אבל לענין אכילה מצטרפין דתניא ר"א אומר לא יאכל כי קדש הם כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו. ומ"ש וכל הפגולין והנותרים מצטרפין. שם (דף ט"ו) במשנה כל הפגולים מצטרפין זה עם זה כל

עין משפט ד

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד הי"ב

אֶכְלִין טְמֵאִים שְׁעוֹרֵם שְׁוֵה שְׁפָל אֶכֶל טְמֵא אֵינוֹ מְטֵמֵא
 אֶלָּא כְּבִיצָה. וְטִמְאָתָם שְׁוֵה שְׁפָל אֶכֶל טְמֵא אֵינוֹ מְטֵמֵא
 אֶלָּא בְּמַגֵּעַ וְאֵינוֹ מְטֵמֵא לֹא אָדָם וְלֹא פְּלִים. לְפִיכֵךְ
 מְצַטְרְפִין לְטֵמֵא פֶקֶל שְׁבִשְׁנֵיהֶן. פִּיצָד. פְּחֲצֵי בִיצָה אֶכֶל
 רֵאשׁוֹן וְכִחְצֵי בִיצָה אֶכֶל שְׁנֵי שְׁבִלְלָן זֶה בְּזֶה הָרִי זֶה
 שְׁנֵי וְאֵם נִגַע בְּתְרוּמָה פְּסָלָהּ. פְּחֲצֵי בִיצָה אֶכֶל שְׁנֵי
 וְכִחְצֵי בִיצָה אֶכֶל שְׁלִישֵׁי שְׁבִלְלָן הָרִי זֶה שְׁלִישֵׁי. וְכֵן כָּל
 פְּיּוּצָא בְּזֶה אֶפְלוֹ חֲצֵי בִיצָה אֶכֶל רֵאשׁוֹן וְחֲצֵי בִיצָה אֶכֶל
 רְבִיעֵי שֶׁל קֹדֶשׁ שְׁבִלְלָן זֶה בְּזֶה הָרִי הַכֹּל רְבִיעֵי:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד הי"ג

כָּל הַמְשָׁקִין מְצַטְרְפִין לְפָסֵל אֶת הַגְּוִיָּה לְרְבִיעֵית **מ**. וְכָל
 הָאֶכְלִין מְצַטְרְפִין לְכְּבִיצָה לְטֵמֵא טִמְאָת אֶכְלִים. וְלְכִחְצֵי
 פָּרֶס לְפָסֵל אֶת הַגְּוִיָּה. אֶפְלוֹ חֲטָה עִם קֶמַח עִם בָּצֵק עִם
 תְּאֵנָה וּבָשָׂר וְכִיּוּצָא בְּאֵלוֹ הַכֹּל מְצַטְרָף:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ה הי"א

אֵינוֹ מְטֵמֵא עַד שְׂיֵאכֹל מֵאֶכְלִים טְמֵאִים פְּחֲצֵי פָּרֶס
 שֶׁהוּא כְּבִיצָה וּמְחֻצָּה שׁוֹחֶקֶת **נ**. וְכֵן הַשּׁוֹתֶה אֵינוֹ

הנותרים מצטרפין זה עם זה וכבר נתבאר בסמוך דלענין אכילה פגול ונותר מצטרפין זה עם זה:

מ. כסף משנה כל המשקים מצטרפין וכו' וכל האוכלים מצטרפין וכו'. משנה פ"ד דמעילה:

נ. כסף משנה אינו מתטמא וכו' עד מצטרפין לרביעית. משנה סוף פ"ד דמעילה (דף י"ז) ודעת רבינו דלא כר"ת דפיסול גוויה לחוד היא גזירה קדמונית ליפסול מלאכול תרומה

מִתְטַמֵּא עַד שִׁשְׁתָּה מִמִּשְׁקֵי טִמְאֵי רְבִיעִית. וְכָל
הָאֲכָלִין מִצְטָרְפִין לְכַחְצֵי פָרֶס לְפָסֵל אֶת הַגְּזֵיָה. וְכָל
הַמִּשְׁקֵי מִצְטָרְפִין לְרְבִיעִית. וְאִם אָכַל אוֹ שָׁתָה פְּחוֹת
מִשְׁעוֹר זֶה טָהוֹר. אָכַל מֵעֵט וְשָׁתָה וְאָכַל מֵעֵט אִם יֵשׁ
מִתְחִלָּה וְעַד סוּף כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס מִצְטָרְפִין וְאִם לֹא
אִין מִצְטָרְפִין. וְכֵן אִם שָׁתָה מֵעֵט וְשָׁתָה וְשָׁתָה מֵעֵט אִם
יֵשׁ מִתְחִלָּה וְעַד סוּף כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס מִצְטָרְפִין וְאִם לֹא
אִין מִצְטָרְפִין. אָכַל פְּחוֹת מִכְּשֵׁעוֹר וְטָבֵל וְעָלָה וְאָכַל
מֵעֵט מִיָּד אִם לֹא שָׁתָה בֵּינֵיהֶן וְהָרִי בֵּין אֲכִילָה שְׁלֹפְנֵי
טְבִילָה וְשְׁלֵאֲחַר טְבִילָה בְּכַדֵי אֲכִילַת פָּרֶס הָרִי אֵלָיו
מִצְטָרְפִין:

הרמב"ם הל' עירובין פ"א ה"א

עין משפט ו

נִשְׁתַּתְּפוּ בֵּינָם חֵי שְׁעוֹרוֹ שְׁתֵּי רְבִיעִיּוֹת לְכָלֶן. וְכֵן בְּשֹׁכֵר
שְׁתֵּי רְבִיעִיּוֹת. בְּיָצִים שְׁתֵּים וּמִשְׁתַּתְּפִין בְּהֵן וְאֶפְלוֹ הֵן
חַיּוֹת. וְרִמּוֹנִים שְׁנַיִם. אֶתְרוֹג אֶחָד. חֲמֹשֶׁה אֶגּוֹזִים.
חֲמֹשֶׁה אֶפְרֹסְקִים. לִיטְרָא שֶׁל יֶרֶק בֵּין חֵי בֵּין שְׁלֹק וְאִם
הָיָה בְּשִׁיל וְלֹא בְּשִׁיל אִין מְעַרְבִין בּוֹ לְפִי שְׁאִינוֹ רְאוּי
לְאֲכִילָה. יַעֲקֹב תְּבִילִין. קַב תְּמָרִים. קַב גְּרוֹגְרוֹת. מְנָה
דְּבִלָה. קַב תְּפוּחִין. כְּשׁוֹת כְּמֵלֹא הֵיד. פּוֹלִין לַחִין

ושיעורה כחצי פרס וגזירת די"ח דבר הוי למגע ושיעור כביצה ולאפוקי מסברא זו כתב
רבינו אינו מתטמא עד שיאכל מאוכלים טמאים כחצי פרס וכן דעת רש"י בפ"ק דשבת
וכן נראה דעת ריב"א: אכל מעט ושהה וכו' אם שתה מעט ושהה וכו'. בפרק ג' דכריתות (דף
י"ג): אכל פחות מכשיעור וכו'. שם:

כְּמֵלֹא הַיָּד. חֲזִין לִיטְרָא. וְהִתְרַדִּין הָרִי הֵן בְּכָלֵל הַיָּרֵק
 וּמְעַרְבִין בָּהֶן. עָלֵי בְּצָלִים אֵין מְעַרְבִין בָּהֶן. אֶלָּא אִם
 הַבְּצִילוֹ וְנַעֲשֶׂה אַרְךְ כָּל עָלָה מֵהֶן זָרֵת. אֲבָל פְּחוֹת מְכָאן
 אֵינוֹ אֶכְל. וְכָל אֵלוֹ הַדְּבָרִים הָאֲמוּרִין כְּלַפְתָּן הֵן. וְלִפְיֶכְךָ
 נִתְּנוּ בָּהֶן שְׁעוּרִין אֵלוֹ. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בָּהֶן. וְכָל הָאֲכָלִין
 מְצַטְרְפִין לְשַׁעוֹר הַשְּׁתוּף:

שׁו"ע או"ח סימן שפ"ד

ד. משתתפין בכל מיני מאכל, אפי' ארבעה או חמשה מיני מאכל
 מצטרפין למזון שתי סעודות ^ו שהוא שיעור הראוי אף לאלף בני
 אדם.

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד ה"ג

עיין לעיל עין משפט ה

עין משפט ז

הרמב"ם הל' שבת פ"ח ה"א

עין משפט ז

הַמוֹצֵיא דְּבַר מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד לְרְשׁוֹת הַרְבִּים אוֹ מִרְשׁוֹת
 הַרְבִּים לְרְשׁוֹת הַיָּחִיד אֵינוֹ חֵיב עַד שְׁיּוֹצֵיא מִמֶּנּוּ שְׁעוֹר
 שְׁמוּעִיל כְּלוּם. וְאֵלוֹ הֵן שְׁעוּרֵי הַהוֹצָאָה. הַמוֹצֵיא אֶכְלֵי
 אָדָם כְּגִרוּגָרֵת. וּמְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה. וְהוּא שְׁיִהְיֶה
 כְּגִרוּגָרֵת מִן הָאֶכְל עֲצָמוֹ חוּץ מִן הַקְּלָפִים וְהַגְּרַעֲיָנִין
 וְהַעֲקָצִין וְהַסְּבִין וְהַמְּרִסָּן:

ט. משנה כריתות י"ג ובערוכין כ"ט.

עין משפט ט

הרמב"ם הל' שביתת עשור פ"ב ה"א

הָאוֹכֵל בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים מֵאֲכָלִין הָרְאוּיִין לְאָכֹל לְאָדָם
כְּכוֹתֶבֶת הַגִּסָּה שֶׁהִיא פְּחוֹת מִכְּבִיצָה כְּמַעַט הָרִי זֶה חֵיב.
וְכֹל הָאֲכָלִים מִצְטָרְפִין לְשַׁעוֹר זֶה. וְכֵן הַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין
הָרְאוּיִין לְשִׁתֵּית אָדָם כְּמִלּוֹא לְגִמּוֹ שֶׁל שׁוֹתֶה כָּל אֶחָד
וְאֶחָד לְפִי לְגִמּוֹ חֵיב. וְכִמָּה מְלֹא לְגִמּוֹ כְּדִי שְׂיִסְלְקֵם
לְצַד אֶחָד וַיִּרְאֶה מְלֵא לְגִמּוֹ. וְשַׁעוֹר זֶה בְּאָדָם בִּינוֹנִי
פְּחוֹת מִרְבִּיעִית. וְכֹל הַמְשָׁקִין מִצְטָרְפִין לְשַׁעוֹר זֶה.
וְהָאֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה אֵין מִצְטָרְפִין לְשַׁעוֹר אֶחָד:

עין משפט י

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד ה"ג

עין לעיל עין משפט ה

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ח ה"א

עין לעיל עין משפט ה

עין משפט כ

הרמב"ם הל' שביתת עשור פ"ב ה"א

עין לעיל עין משפט ט